

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 12C/281/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7812210100
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Edita Kušnírová
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2014:7812210100.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava, v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, práv. zast. Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingová 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd návrh na prerušenie konania zamietá.

Súd žalobu zamietá.

Náhradu trov konania súd účastníkom nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobca sa podanou žalobou domáhal náhrady majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch za nesprávny úradný postup a zbytočné prietahy exekučného, Okresného súdu Rožňava, s poukazom na to, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia pristúpil exekučný súd až po uplynutí 5 mesiacov, čím spôsobil žalobcovi majetkovú škodu vo forme náhrady účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Jednalo sa konkrétne o sumu 125,- Eur, pozostávajúcu zo sumy 70,- Eur na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca prostredníctvom informačného systému, zo sumy 40,- Eur na udržiavanie a správu informačného systému a zo sumy 15,- Eur na administratívne spracovanie testov urgencií adresovaných exekučnému súdu. Výška hmotnej škody bola stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov. Vyčíslenie vychádzalo z účtovnej agendy, pričom z dôvodov ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií, nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. účtovné alebo pracovné zmluvy.

V priebehu konania žalobca doručil súdu jeden originál znaleckého posudku č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave zo dňa 17. 01. 2014 a mal slúžiť pre potreby všetkých konaní vedených na tunajšom súde, vo veci žalobcu proti označenému žalovanému. Posudok bol spracovaný na základe objednávky žalobcu, zo dňa 01. 03. 2013. Originál bol uložený a evidovaný na Okresnom súde Rožňava pod Spr V136/14. Predmetný posudok sa vzťahoval na posudzovanie v období rokov 2009 až 2012. Ústav určil majetkovú škodu, ktorá bola spôsobená nesprávnymi úradnými postupmi a nezákonnými rozhodnutiami okresných súdov Slovenskej republiky v exekučných konaniach, najmä v súvislosti s porušovaním zákonných lehôt a nečinnosťou, či zbytočnými prietahmi v exekučnom konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie alebo pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora. Na základe vykonanej analýzy mzdových nákladov, nákladov na poštovné, telekomunikačné služby, tlač a úpravu informačného systému, znalecký ústav

realizoval výpočet majetkovej ujmy vzniknutej žalobcovi, podľa jednotlivých typov žalôb. Uvedený posudok súd akceptoval len ako listinný dôkaz.

Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch si žalobca uplatnil, pretože došlo k porušeniu práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe, v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky) a práva na prejednanie veci v primeranom čase, zaručenom čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nesprávny úradný postup okresného súdu, bol podľa názoru žalobcu, v dôsledku nesústreďenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojenom do výkonu majetkových práv. Márnym uplynutím času bolo reálne ohrozené legitímne očakávanie poškodeného a taktiež došlo k vyvolaniu rizík: možnosť zániku povinného v dôsledku zdĺhavého exekučného konania, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, možná insolventnosť povinného. Poukázal súčasne na základné práva na súdnu ochranu, ktoré majú jednak základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky a tiež v medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala. Z toho vyplýva, že všeobecný súd pri realizácii základného práva pre súdnu ochranu je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej formy. V tejto súvislosti poukázal na jednotlivé nálezy Ústavného súdu, ktorý priznával náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mala základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a na dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Žalobca si uplatnil v danom prípade náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 275,- Eur, ktorú vypočítal tak, že vychádzal z priemeru priznávaných náhrad Ústavným súdom za každý rok omeškania, pričom dospel k sume 660,- Eur. Uvedená suma predstavovala deľbou na jednotlivé mesiace výšku 55,- Eur, túto sumu žalobca využil na výpočet nemajetkovej ujmy za 5 mesiacov (5 x 55).

Žalobca v súlade s ust. § 15 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z. z. požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Žalovaný do podania žaloby na žiadosť pozitívne nereagoval. S poukazom na uvedenú skutkovú a právnu argumentáciu, žiadal, aby súd rozhodol medzitimným rozsudkom o základe veci tak, že žalovaný je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Rožňava, pretože nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku zo zmluvy o úvere č. 7510116, dlžníkom, I. B., M.. XX. XX. XXXX a následne rozhodol rozsudkom, v zmysle ktorého bude žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi sumu 125,- Eur, titulom majetkovej škody a sumu 275,- Eur titulom nemajetkovej ujmy.

Žalobca namietal zaujatosť zákonného sudcu aj tunajšieho súdu, pretože Okresný súd Rožňava zapríčinil svojím nesprávnym úradným postupom v exekučných veciach vznik škody a teda nemôže zároveň rozhodovať o tejto škode. Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 6NcC/36/2012-13 zo dňa 22. 10. 2012 rozhodol, že sudkyňa JUDr. Edita Kušnírová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci sp. zn. 12C/281/2012.

Žalovaný nesúhlasil s podanou žalobou, s poukazom na procesné námietky spočívajúce v tom, že sa jedná o zmätočné podanie, zmätočne bol označený povinný, dátum narodenia povinného bol nesprávny, chýbajú relevantné údaje v podobe dátumu doručenia podania na súd a kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody, ktoré majú význam pre posúdenie veci. Žalobca nepredložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vznik skutočnej škody, vznik nemajetkovej ujmy. Žalobca síce uviedol časť dôkazov, kde odkazuje na exekučný spis, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša žalobca. K prieťahom v konaní uviedol, že žalobca ani po vyžiadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania, neuviedol žiadne kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu. Neuviedol, či podal sťažnosť predsedovi okresného súdu, alebo či využil možnosť ústavnej sťažnosti. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na judikatúru ústavného súdu (Nález zo dňa 03. 05. 2011, č. k. III ÚS 69/2011 - 25), v zmysle ktorej sťažovateľ má postupovať v zmysle zásady vigilanti bus iura (každý nech si stráži svoje právo). Ďalším dôvodom pre neuznanie tohto nároku je skutočnosť, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody, nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, takéto oprávnenie má len Ústavný súd Slovenskej republiky.

Uviedol, že žalobca doručil dňa 23. 04. 2012 prvé žiadosti o predbežné prerokovanie na náhradu škody, medzi nimi bola aj žiadosť, ktorá je predmetom tohto konania, pričom už dňa 27. 09. 2012 bola súdu doručená žaloba. Žalovaný zdôraznil, že žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť v rámci predbežného prerokovania a tým sám zmaril možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody. S poukazom na ust. § 15 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z. z., nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, je potrebné vopred predbežne prerokovať, na základe písomnej žiadosti poškodeného príslušným orgánom podľa ust. § 4 a 11 uvedeného zákona. Až v prípade, že orgán neuspokojí nárok

na náhradu škody, alebo uspokojí len časť do 6 mesiacov do prijatia žiadosti, alebo pokiaľ orgán oznámi poškodenému, že neuspokojí nárok, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku na súde. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca žalobu podal pred uplynutím 6 mesačnej lehoty, nárok teda uplatnil na súde predčasne.

K nesprávnemu úradnému postupu uviedol, že prax ukázala už dávnejšie, že lehota na vydanie poverenia exekútora je výraznou prekážkou toho, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak je exekučným titulom notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok. V zmysle uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 03. marca 2011, č. k. IV. ÚS 60/2011 - 13, ako aj uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. októbra 2011, sp. zn. 3 Cdo /146/2011, má vnútroštátny súd povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydané bez účasti spotrebiteľa a tiež preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe rozhodcovskej zmluvy. V prípade, že súd uvedené podmienky zisťuje, je postup všeobecného súdu, ktorý z toho vyvodí dôsledky, podľa slovenského právneho poriadku legitímny. Napokon je nutné uviesť, že lehota 15 dní odo dňa doručenia žiadosti neplatí, ak ide o exekučný titul podľa ust. 41 ods. 2 písm. c. a d.) Exekučného poriadku, ak súd zistí rozpor žiadosti so zákonom. Ak bola žiadosť o udelenie poverenia podaná na súd po 01. 06. 2011, nárok je v tejto časti neopodstatnený. Ak bola podaná pred dňom 01. 06. 2011, správnosť aplikácie dotknutého uznesenia na rozhodcovský rozsudok osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky. V tomto prípade samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamena automaticky prieťahy v konaní. V intenciách uvedených dôvodov, žalovaný uviedol, že žalobca nepreukázal nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahov.

Žalovaný k vyčísleniu materiálnej škody prezentoval stanovisko, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku podľa Zákona č. 514/2003 Z.z., pričom žalobca neuvádza, či uplatnené vecné náklady predstavujú skutočnú škodu alebo ušlý zisk, v dôsledku čoho neunesol dôkazné bremeno. Paušalizáciu vecných nákladov totiž nemožno považovať ani za zmenšenie majetku poškodeného, ani za ušlý majetkový prospech. Žalobca by v tomto konaní musel produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri individuálnej pohľadávke vymáhanej v namietanom exekučnom konaní. Navyše žalobca ako spoločnosť poskytujúca spotrebiteľské úvery, využívala informačný systém poskytujúci prehľad poskytnutých úverov, sledujúcich správu pohľadávok. Žalobca sledoval úvery prostredníctvom informačného systému, bez ohľadu na to, či vo veci prebiehali exekúcie alebo nie a teda náklady prevádzkovania na správu informačného systému vznikali aj bez ohľadu na tvrdené prieťahy. Z toho dôvodu žalovaný poukázal na účelovosť tvrdenia žalobcu. Keďže žalobca disponoval jednotnou a nedeliteľnou databázou návrhov v elektronickej forme, mohol tento hospodárnejší spôsob komunikácie využiť aj pri podávaní žiadostí o poskytnutie potrebných informácií. Od povinnosti riadne vyčísliť škodu nemôže žalobcu odbremeniť ani množstvo podaných žalôb a ťažkosti s vyčíslením škody. Rovnako nie je možné, aby sa žalobca pri odôvodnení nároku na náhradu škody odvolával na ochranu osobných údajov, obchodné tajomstvo, alebo dôverné informácie.

Vo veci náhrady nemajetkovej ujmy poukázal žalovaný na ust. § 17 ods. 2,3 Zákona č. 514/2003 Z.z., z ktorého vyplýva, že nemajetková ujma v peniazoch sa určuje s prihliadnutím na osobu poškodeného, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Uplatnenie nemajetkovej ujmy v danom prípade je nedôvodné, pretože žalobca nevyužil žiadnu zo zákonných možností namietat prieťahy v konaní (podaním sťažnosti predsedovi príslušného súdu alebo na Ústavný súd Slovenskej republiky). Okrem toho vznik nemajetkovej ujmy je odlišný u fyzických a právnických osôb. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú irelevantné a tvrdený zánik podnikateľských aktivít a plánov, ako aj ovplyvnenie podnikateľských postupov, nebol bližšie konkretizovaný. V prípade nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať aj to, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením a je namieste náhrada v peniazoch. Náhrada nemajetkovej ujmy podľa názoru žalovaného nie je dôvodná ani s prihliadnutím na dobré mravy.

V tejto súvislosti žalovaný zdôraznil povahu a predmet podnikania žalobcu v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov. Práve praktiky žalobcu boli predmetom záujmu Európskej komisie, jeho podnikateľská činnosť podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkoprijímových osôb. Práve s prihliadnutím na uvedenú charakteristiku podnikateľskej činnosti žalobcu, považuje žalovaný uplatnený nárok žalobcu voči štátu za konanie v rozpore s dobrými mravmi. V tejto súvislosti žalovaný pripojil ako prílohu vyjadrenia k žalobe, list Európskej komisie generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod číslom JUST/A/3/RM/kb D (2010)

1360 adresovaný Stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii. V uvedenom liste komisia poukázala na to, že práve v súvislosti s podnikateľskými praktikami žalobcu, dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, aj od Slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov a tiež sa útvary komisie o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podľa čl. 267 ZFEÚ podal Krajský súd v Prešove (vec C- 76/10). Z uvedeného listu je zrejmé, že praktiky žalobcu sú vnímané verejnosťou negatívne a boli predmetom záujmu Európskej komisie. Žalobca teda nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ani súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušovania práva.

K príčinnej súvislosti žalovaný uviedol, že v zmysle ust. § 5 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, má účastník konania, ktorému vznikla škoda, v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. Podľa ust. § 9 ods. 4 uvedeného zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda. Teda pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody v zmysle uvedeného zákona, je nevyhnutné okrem existencie nesprávneho úradného postupu/nezákonného rozhodnutia, vzniku škody, či nemajetkovej ujmy, preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami. Atribútom príčinnej súvislosti je „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok. To znamená, že tento vzťah musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc z uvedeného, nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu. Žalobca nepreukázal splnenie základných zákonných podmienok pre priznanie náhrady škody podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. Z toho dôvodu žalovaný navrhol žalobu, ako právne neopodstatnenú, zamietnuť.

Súd vytýčil termín pojednávania na deň 20. 08. 2013. Z neúčasti na pojednávaní sa ospravedlnil žalovaný, ale aj žalobca. Žalobca svojím podaním zo dňa 20. 08. 2013 navrhol zrušiť nariadené pojednávanie, z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a žiadal, aby súd prerušil konanie sp. zn. 12C/281/2012, do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednáváním veci. Podľa názoru žalobcu, sú dané objektívne dôvody na vylúčenie všetkých sudcov Okresného súdu Rožňava z dôvodu, že doposiaľ nebolo ústavne konformným spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu a pridelenie veci na prejednanie a rozhodnutie nestrannému súdu. Súčasne k návrhu na prerušenie konania bola pripojená fotokópia sťažnosti žalobcu zo dňa 23. 12. 2012 podaná Ústavnému súdu Slovenskej republiky. Jednalo sa o sťažnosť proti porušovaniu základných práv a slobôd, čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky, pričom ako porušovateľ základného práva bol označený Krajský súd v Košiciach. Súd vyzval žalobcu na doplnenie riadneho návrhu na prerušenie konania vo veci, pretože súd mohol len dedukovať z písomného podania žalobcu, že mieni dosiahnuť prerušenie konania do rozhodnutia o ústavnej sťažnosti. Súd rozhodol o prerušení konania po opakovanej urgencii žalobcu o predloženie návrhu.

Uznesením č. k. 12C/281//2012 - 62 zo dňa 19. 03. 2014, súd prerušil konanie vedené pod sp. zn. 12C/281/2012, do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti podanej sťažovateľom, Pohotovosť, s. r. o., proti porušovaniu základného práva sťažovateľa rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach vo veci sp. zn. SP 5 NcC/37/2012. V zákonnej lehote podal proti uzneseniu odvolanie žalovaný.

Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 5Co/420/2014 - 72 zo dňa 18. 09. 2014 zrušil rozhodnutie prvostupňového súdu, s poukazom na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn.: I.ÚS 292/2013 - 10 rozhodol o ústavnej sťažnosti tak, že sťažnosť smerujúca voči uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp. zn.: 6NcC/36/2012 zo dňa 22. 10. 2012 odmietol, a teda relevantný dôvod na prerušenie konania neexistoval. Z uvedeného dôvodu bolo zrušené uznesenie prvostupňového súdu o prerušení konania.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi, s obsahom pripojeného exekučného spisu sp. zn.: 5Er/18/2009 a zistil nasledovný skutkový stav.

S poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Co/420/2014 - 72 zo dňa 18. 09. 2014, súd nariadil pojednávanie na deň 08. 12. 2014 a predvolal účastníkov konania. Žalobca sa nedostavil, neúčast ospravedlnil a opäť navrhol zrušiť termín pojednávania a prerušiť konanie, z dôvodu podania ďalšej ústavnej sťažnosti smerujúcej proti porušovaniu základných práv a slobôd podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky, rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn.: 6NcC/36/2012 zo dňa 22. 10. 2012. Naďalej namietal, že pokiaľ bol sám okresný súd škodcom v spore medzi žalobcom a štátom, v dôsledku svojho nesprávneho úradného postupu v exekučnom konaní, je vylúčený, aby prostredníctvom sudcov uvedeného súdu rozhodoval predmetný spor. K návrhu pripojil fotokópiu sťažnosti adresovanú

Ústavnému súdu Slovenskej republiky, bez uvedenia dátumu vyhotovenia sťažnosti a bez prezenčnej pečiatky, z ktorej by bolo zrejmé podanie a prijatie ústavnej sťažnosti adresátom.

Podľa ust. § 109 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), súd konanie preruší, ak

a) účastník stratil spôsobilosť konať pred súdom a nie je zastúpený zástupcom s plnomocenstvom pre celé konanie;

b) rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska,

c) rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Podľa odseku 2 uvedeného ustanovenia, pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak

a) sa účastník nemôže konania zúčastniť pre prekážku trvalejšej povahy alebo preto, že jeho pobyt nie je známy;

b) zákonný zástupca účastníka zomrel alebo stratil spôsobilosť konať pred súdom;

c) prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

V danom prípade zaujatosť sudcu a tunajšieho súdu v konaní už žalobca namietal, jednak v podanej žalobe a následne osobitným podaním zo dňa 20. 08. 2013. O námietke zaujatosti bolo rozhodnuté Krajským súdom v Košiciach uznesením č. k. 6NcC/36/2012-13 zo dňa 22. 10. 2012, ktorý rozhodol, že sudkyňa JUDr. Edita Kušnírová, nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci sp. zn. 12C/281/2012. Aj ďalšie rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, uznesenie č. k. 5Co/420/2014 - 72 zo dňa 18. 09. 2014, ktorým súd zrušil uznesenie súdu prvého stupňa č.k. 12C/281//2012 - 62 zo dňa 19. 03. 2014 o prerušení konania, riešilo žalobcom namietanú zaujatosť tunajšieho súdu pri prejednaní a rozhodovaní v danej veci. Je zrejmé, že v zmysle uvedených rozhodnutí Krajského súdu v Košiciach a nepochybne aj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, uznesenia I. ÚS 292/2013-10, ktorý rozhodoval o ústavnej sťažnosti týkajúcej sa veci, neexistuje relevantný dôvod na prerušenie konania z dôvodov namietaných žalobcom. V zmysle uvedeného, teda súd nevyhovel návrhu na opätovné prerušenie konania.

Vzhľadom k tomu, že námietka zaujatosti sudkyne a nestrannosti súdu bola vyriešená vyššie uvedenými rozhodnutiami, súd riadne pojednával vo veci, v neprítomnosti žalobcu. Jeho neúčast' považoval súd za neospravedlnenú, pretože podľa názoru súdu, žalobca mal predvídať neakceptovateľnosť opakovanej námietky zaujatosti, s poukazom na ust. § 15a ods. 4 O.s.p.

Žalovaný svoju neúčast' ospravedlnil, trval na svojich vyjadreniach a súhlasil, aby súd pojednával v jeho neprítomnosti.

Súd pojednával v neprítomnosti oboch účastníkov konania, v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Súd sa v rámci dokazovania oboznámil so spisom Okresného súdu Rožňava sp. zn.: 5Er/18/2009.

Oboznámením sa so spisom tunajšieho súdu sp. zn.: 5Er/18/2009, EX 11029/08 súd zistil, že konanie začalo dňom 06. 12. 2008. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená exekútorom T.. D. B. na Okresný súd Rožňava dňa 12. 01. 2009. Oprávneným bola spoločnosť žalobcu, povinným I. B., M.. XX. XX. XXXX (nie dňa XX. XX. XXXX, ako je to uvedené v žalobe). Exekučným titulom bol Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn.: SR 07683/08 zo dňa 21. 08. 2008. Okresný súd Rožňava poveril súdneho exekútora T.. D. B., Exekútorský úrad so sídlom v Bratislave, vykonaním exekúcie, Poverením č. 5808 019237 dňa 19. 01. 2009. Exekúcia nebola doposiaľ skončená.

Podľa ust. § 44 ods. 1 Zákona č. 233/1995 Z.z., o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok, ďalej len „EP“), v platnom znení do 31.5.2010, exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa odseku 2 uvedeného ustanovenia, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd

zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa ust. § 41 ods. 2 písm. d.) Zákona 233/1995 Z.z., v platnom znení do 31.5.2011, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade, vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Podľa ust. § 3 zákona č. 514/2003 Z.z., v znení účinnom v čase začatia exekučného konania, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa ust. § 9 ods. 1 uvedeného zákona, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa odseku 2 uvedeného ustanovenia, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa ust. § 15 ods. 1 uvedeného zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa ust. § 16 ods. 1 uvedeného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Vychádzajúc z uvedeného platí, že v prípade nesprávneho úradného postupu ide o náhradu škody vzniknutej iným spôsobom, ako práve rozhodovacou činnosťou. V prípade uplatňovaných nárokov na náhradu škody voči štátu vyplýva pre poškodený subjekt povinnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody (ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.). Poškodené subjekty sa obracajú s uplatnením svojich nárokov na súd vtedy, pokiaľ ich požiadavkám nevyhoveli príslušný orgán. Predbežné prerokovanie nároku je predpokladom uplatnenia ochrany práv a oprávnených záujmov poškodeného subjektu na súde. Bez aplikácie tohto inštitútu by súd síce nemohol žalobu bez ďalšieho zamietnuť, ani konanie zastaviť, ale v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku by musel poškodený subjekt vyzvať na odstránenie nedostatku tejto podmienky, a to v primeranej lehote. V danom prípade je zrejmé, že síce žaloba bola podaná skôr ako uplynula lehota šiestich mesiacov, avšak z prezentovaného postoja žalovaného uvedeného vo vyjadrení k žalobe, je bez akýchkoľvek pochybností, že žiadosti by nevyhoveli s poukazom na dôvody obsiahnuté vo vyjadrení.

Podľa ust. § 17 ods. 1 uvedeného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa odseku 2 uvedeného ustanovenia, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa odseku 3 uvedeného ustanovenia, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Rozhodovanie o náhrade škody, ku ktorej vzniku došlo v dôsledku nesprávneho úradného postupu je závislé od náležitého posúdenia všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, predovšetkým príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinností pri uskutočňovaní jednotlivých úkonov v rámci konania,

predovšetkým ich nesprávne vykonanie alebo ich vykonanie bez splnenia zákonných podmienok, či iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Za nesprávny úradný postup je však možné považovať aj nekonanie (nečinnosť) príslušného orgánu (nevykonávanie úradného postupu), porušenie povinnosti uskutočniť úkon alebo vydať určité rozhodnutie (či už meritórne alebo nie) v zákonom určenej lehote, či nevydanie rozhodnutia.

Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že exekučné konanie sp. zn.: 5Er/18/2009, EX 11029/08, začalo spisovaním návrhu na vykonanie exekúcie do Zápisnice zo dňa 06. 12. 2008, na Exekútorskom úrade T. D. B.. Po doručení žiadosti o vykonanie exekúcie, dňa 12. 01. 2009, bolo vydané poverenie dňa 19. 01. 2009 (6 dní od doručenia žiadosti), to znamená v zákonnej lehote, dokonca pred jej uplynutím. Je bez akýchkoľvek pochybností, že v tomto prípade bolo poverenie vydané v súlade s ust. § 44 ods. 1 EP. Exekučný súd sa teda nedopustil žiadneho nesprávneho úradného postupu, ktorý mal mať za následok vznik nejakej škody alebo nemajetkovej ujmy. Z uvedeného dôvodu súd už ďalej nevykonával dokazovanie na existenciu majetkovej škody a naplnenie zákonných predpokladov nemajetkovej ujmy. Súd poukazuje aj na to, že napriek vyjadreniu žalovaného, ktorý poukázal na nesprávny dátum narodenia povinného, žalobca nevykonal opravu tohto údajja. Zrejme z dôvodu, že mu nebolo známe ani samotné exekučné konanie. Nárok si uplatnil bez relevantných znalostí exekučného spisu a znalostí postupu exekučného súdu v konaní, čo v každom prípade svedčí minimálne o nesústredenej činnosti žalobcu. Zhodnotením vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná a preto žalobu zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

V danom prípade žalobca nemal úspech v konaní, úspešný bol žalovaný, ktorý si však neuplatnil náhradu trov konania, z toho dôvodu súd nepriznal náhradu trov žiadnemu z účastníkov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Košiciach prostredníctvom tunajšieho súdu.

Podľa ust. § 205 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, možno odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, odôvodniť len tým, že: a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a Občianskeho súdneho poriadku), f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 42 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci.